

Kakšna sem? Kakšna sem? kakšna sem, da bi ne smela Nena z menoj stanovati?

Ali zato, ker se preglasno smejim? Ali zato, ker razkrivam vse svoje skrivnosti?

To je tisto. Vsi imajo svoje skrivnosti, samo jaz jih nimam. Nič plemenitega ni v meni. In zato ne bi smela Nena z menoj stanovati.

Ozrla se je mimo obeh in mimo vseh na steno, kjer so na obešalnikih viseli slamnati klobučki, kakor da bi se moglo tu nekje zganiti tisto majhno nihalce stenske ure, kakor da bi mogla zagledati tu svojo novo in edino skrivnost.

Molčala bom, si je rekla, in nihče ne bo zvedel, kako ljubo mi je tisto drobno tiktakanje.

Molčala bom.

In mirno je pogledala k razredničarki, ki je že sedela za mizo in zapisovala naslove.

IZ SODOBNE ČEŠKE LIRIKE

VZKLIKANJE HERODU

Josef Hanzlik

Mi
otročiči v srajčicah
s katerih so krvave srage
že davno sprane
že smo se zbrali
kot nam je bilo zaukazano
in vzklikali bomo kralju Herodu

Nam pobitim otrokom
je bilo namenjeno posebno mesto v nebesih
Tu je gozd
poln rastlin in zveri
in sivih votlin ki vanje lezemo

Mi najmanjši mrtvi
smo nekdam verjeli
da je bil kralj Herod
zlobnež
ki nas je dal pobijati
iz golega zverinstva in praznote srca

Toda rečeno nam je bilo:
Poglejte gozd ki v njem zdaj prebivate
celo najdrobnejše ptice pevke
tu bivajoče jedo mavričasto barvni mrčes
da bi se zdebelile
za goltance divjih mačk
majhne kače požirajo miši
velike pa kunce in drugo zverjad
volka ki davi ovce
bodo bolnega lastni bratje raztrgali

In tudi rastline in rože
druga drugi branijo rasti
druga drugo dušijo si kradejo prostor v tleh
in kos sonca
Toda še hujše
je med ljudmi
v njih poleg živalskega besa
živita sovraštvo do bližnjega
in ostrina duha
s katero izpolnjujejo silo ubijanja

Tako so nam govorili
in mi sivi angelci
smo goltali grozo
in se stiskali globlje h koreninam dreves
in zahvaljevali smo se
da v tem krvi lačnem gozdu
nismo resnično živi

Oni pa so nadaljevali:
Ni je med ljudmi ljubezni
kakor je sploh ni na živem svetu
Le kralj Herod
je nadvse ljubil
vas snežno bele človeške mladiče
in dal vas je osvoboditi življenja
da bi vam prihranil
njegove brezmejne muke
Hvalite svojega rešenika
in če vas obišče
obsujte ga s klici in pesmijo

Bili pa so med nami taki
ki so ta hip zavpili
da v življenju je ljubezen
da jo še zdaj pomnijo v dlaneh
in da je bil kralj Herod
le prostaški ubijalec
ki naj bi ga razkosali
s sekiro — mesarico
posamezne dele njegove
pa vrgli zverem

toda drugi izmed nas
so jim mašili usta
kajti polni sta nas radost
in hvaležnost do kralja

in še smo sveto poslušali:
Hvalite da ste bili obvarovani sveta
doline solz
kjer pravičnost pravijo
slepi vlačugi s tehtnico
ki je vse odprtine svojega telesa
spremenila v vodnjake kuge
hvalite kralja Heroda
ki vas je odrešil s preobiljem ljubezni

In nas so oblige
solze obžalovanja
nad lažjo in kleveto
ki smo ji pravkar verjeli
in smo vili presojne roke
v hvalnici resnici ki nam je bila razodeta

in naposled smo se zbrali tu
okoli žrtvenika
in vadimo svoj spev
in se radujemo vzklikanja
Herodu
ki nas bo v drugo prišel morit